

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 2750/23

לפני: כבוד ממלא מקום הנשיא ע' פוגלמן
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט ע' גרוסקופף

המערערים: 1. מינהל קהילתי חומת שמואל ע"ר
2. שלמה גולברי

נגד

המשיבים: 1. עו"ד יוסי חביליו
2. צחור – צדק חופש חינוך ורווחה בירושלים ע"ר
3. אביגדור שמעון
4. מאיה לוי
5. שולי גמזו
6. נועם הדיה

ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בירושלים
(כב' השופטת מ' אילני) בת"א 19663-08-22 מיום
23.1.2023

תאריך הישיבה: ח' בשבט התשפ"ד (18.1.2024)

בשם המערערים: עו"ד שלום זינגר

בשם המשיב 1: בעצמו

בשם המשיבים 2-6: עו"ד בתיה קאופמן

פסק-דין

1. הערעור שלפנינו מכוון לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת מ' אילני), אשר קיבל בחלקה את התביעה להורות על הפעלת הבריקה היחידה הקיימת בשכונת הר שמואל לתקופת נסיון (פיילוט) של שנתיים במשך כל ימות השבוע (לרבות שבת). בפסק הדין נקבע כי הפעלת הבריקה במהלך השבת בתקופת הפיילוט תהיה "לשם שירותי שחייה בלבד (כשגג הבריקה סגור). לא תתאפשר מכירת כרטיסים במקום, ולא יתבצעו במקום פעולות לוואי כגון: חוגים, מוזיקה, שימוש במערכות

הגברה, ממכר מזון ומשקאות, ואירועים חברתיים". עוד צוין כי המשיבים הסכימו להגבלת התקופה כאמור, כך שבמהלכה "תיבחן הפעילות של הברכה ואופייה, ומידת הפגיעה באווירת השבת" (שם, בסעיף 32).

כפי שעולה מהכותרת, הערעור הוגש בשם המינהל הקהילתי ונציגו, ולא על ידי עיריית ירושלים שלא הייתה צד להליך מתחילתו, לאחר שבחרה להימנע מקבלת החלטה בנושא זה.

2. עמדת המערערים היא כי אווירת השבת בשכונה מחייבת להימנע מפתחת הברכה בשבת, וכי התושבים המעוניינים בשירותים מסוג זה יכולים לקבל מענה בשכונות אחרות של ירושלים, שבהן קיימות בריכות אשר פתוחות גם ביום השבת. לשיטת המערערים פסק הדין חורג מהאיזונים הקבועים בדין ויש להורות על ביטולו, ועל דחיית התביעה.

המשיבים תומכים בפסק הדין מטעמיו וגם מטעמים נוספים אותם פירטו לפנינו.

3. כפי ששיקפנו לצדדים במהלך הדיון, לא ראינו את המקרה ככזה שמעורר שאלה עקרונית בשלב הנוכחי, בהתחשב בכך שפסק הדין ביקש ליתן מענה ביניים נקודתי תוך חתירה לאיסוף תשתית עובדתית רלבנטית. עוד יש לציין, כי לכאורה לא ניתן בשלב זה מענה של ממש בעמדת המערערים לקשיים שהעלו המשיבים, ובהם רצונם של תושבים לקיים פעילות פנאי בשבת בשכונה בה הם מתגוררים, גם אם אין ברשותם רכב פרטי, או שאינם חפצים לנסוע ביום השבת; זאת גם בשים לב לכך שפעילות בריכות בשבת הינה מציאות נתונה בשכונות מגורים בירושלים, לרבות כאלו שבהן מתגוררת גם אוכלוסייה דתית.

מכל מקום, בשים לב לחשיבות הנודעת לצורך באיסופה של תשתית עובדתית מבוססת לצורך קבלת החלטות, לא מצאנו כי איזון הביניים שאליו הגיע בית המשפט המחוזי מצדיק התערבות ערכאת הערעור בשלב הנוכחי.

4. לא נוכל לסיים מבלי להעיר, כי לכאורה היה מקום לכך שהרשות המקומית המוסמכת, קרי עיריית ירושלים, תקבל החלטה מינהלית מתאימה באופן שישקף מבט רחב ביחס לעיר כולה. מובן כי לא הייתה מניעה כי במקרה כזה תקיים התייעצות עם המינהל הקהילתי קודם לקבלת החלטה כאמור, אולם שאלה היא אם הדין מאפשר להותיר הכרעה זו בידי המינהל הקהילתי.

מכל מקום, הואיל ונושא זה לא הוכרע בערכאה קמא, נסתפק בשלב זה בהערה
הלכאורית האמורה.

הערעור נדחה אפוא.

אף אנו נלך בדרכו של בית המשפט המחוזי, ומטעמים של שכנות טובה, לא נעשה
צו להוצאות.

ניתן היום, י"א בשבט התשפ"ד (21.1.2024).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

מ"מ הנשיא